

“És allà, amb la seva Carn i amb la seva Sang”

«Això és el meu Cos...», i Jesús s'immola, ocultant-se sota les espècies de pa. Ara és allí, amb la seva Carn i amb la seva Sang, amb la seva Ànima i amb la seva Divinitat: igual que el dia que Tomàs ficà els dits en les seves Ferides glorioses. Amb tot, en tantes ocasions, tu passes de llarg, sense esbossar ni una breu salutació de simple cortesia, com fas amb qualsevol persona coneguda amb qui et creues. — Tens una fe força més

petita que la de Tomàs!(Solc,
684)

3 de setembre

El Creador s'ha desbordat en afecte envers les seves criatures. Nostre Senyor Jesucrist, com si encara no n'hi hagués prou amb les altres proves de la seva misericòrdia, institueix l'Eucaristia per tal que el puguem tenir sempre a prop i —tant com ens és possible d'entendre— perquè, mogut pel seu Amor, qui no necessita res, no vol prescindir de nosaltres. La Trinitat s'ha enamorat de l'home, elevat a l'ordre de la gràcia i fet *a la seva imatge i semblança*; l'ha redimit del pecat —del pecat d'Adam que recaigué sobre tota la seva descendència, i dels pecats personals de cadascú— i desitja vivament d'habitar en la nostra ànima: *si algú m'estima,*

*servarà la meva paraula, i el meu
Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell
farem estada.*

Aquest corrent trinitari d'amor envers els homes és perpetuat d'una manera sublim en l'Eucaristia. Fa molts anys que tots vam aprendre del catecisme que la Sagrada Eucaristia pot ésser considerada com a Sacrifici i com a Sagrament; i que el Sagrament se'ns mostra com a Comunió i com un tresor en l'altar: en el Sagrari. L'Església dedica una altra festa al misteri eucarístic, al Cos de Crist —*Corpus Christi*— present en tots els tabernacles del món. (És Crist que passa, nn. 84-85)